

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפרין

לפני **כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא**

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ברכה בן אדרת
מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)

המאשימה

נגד

דנה שיפרין
ע"י ב"כ עו"ד משה פרידמן

הנאשמת

הכרעת דין

- (1) הנאשמת הועמדה לדין בגין ביצוע תקיפה זקן, עבירה לפי סעיף 1368(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- (2) לפי החלק הכללי באישום, המנוחה גב' ס. ז"ל (להלן: "המנוחה") היא אמה של הנאשמת. מיום 21.6.2020 ועד יום 30.6.2021, שימשה המנוחה כמטפלת סיעודית בביתה של גב' ש' (להלן: "המתלוננת") בביתה הנמצא בבית שמש (להלן: "הבית"). ביום 30.6.2020 הסתיימה העסקתה של המנוחה אצל המתלוננת.
- (3) לפי האישום, ביום 30.6.2020 בשעה 11:30 או סמוך לכך, הגיעה הנאשמת אל הבית כדי לקחת מהמנוחה את משכורתה. בעת שהגיעה אל הבית, התקשרה המנוחה אל י', חתנה של המתלוננת (להלן: "החתן"), על מנת לבקש ממנו את התשלום שמגיע לה בגין עבודתה עד כה. החתן מסר לה כי יוכל להגיע רק בשעה מאוחרת יותר על מנת לשלם לה. בהמשך, כיסתה הנאשמת את מצלמות האבטחה שהיו מותקנות בבית, באמצעות נייר דביק, כך שאי אפשר יהיה לצפות בנעשה בבית. בהמשך לכך, נכנסו הנאשמת והמנוחה לחדרה של המנוחה. המתלוננת הלכה לחדר על מנת לראות מה מעשיהן במקום, אך התקרבה אליה הנאשמת ובעטה בה ברגלה. כתוצאה מכך נחבלה המתלוננת ברגלה הימנית ודיממה במקום החבלה. בהמשך, התנגדה המתלוננת לכך שהמנוחה תנקה את כתם הדם שנגרם בעקבות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריין

החבלה ונשכה את המנוחה בידה. במעשיה המתוארים, תקפה הנאשמת את המתלוננת, שהיא אישה זקנה, וגרמה לה חבלה של ממש.

(4) בדיון מיום 28.6.2021 מסרה הנאשמת את תשובתה לאישום. היא הודתה בחלק הכללי של כתב האישום. היא הודתה כי נכחה במקום ובזמן כמתואר באישום. לעניין כיסוי המצלמות, היא השיבה כי "נכון הדבר אך על פי בקשתה של אמה... שעבדה לא לפי אישורים ומרוב חוכמתה החליטה לכסות את המצלמה". הנאשמת אישרה כי נכנסה עם אמה המנוחה לחדרה של האחרונה, אך היא כפרה בביצוע מעשה התקיפה המתואר באישום. אשר לנטען ולפיו המתלוננת התנגדה לניקוי כתם הדם, לפי תשובתה: "נכון שאמה... ניסתה לנקות זאת, אך הנאשמת כבר לא הייתה במקום, הלכה לביתה". הנאשמת כאמור כופרת בביצוע העבירה המיוחסת לה.

(5) מטעם המאשימה העידו המתלוננת, הבן שלה ע' (להלן: "הבן"), החתן, גב' א' חסון ממחלקת הרווחה בעיריית בית שמש (להלן: "אורלי") וגם השוטר אורן מובסר (להלן: "השוטר אורן"). עוד מטעם התביעה הוגש תיק מוצגים (ביום 19.4.2022) לרבות הודעות המתלוננת במשטרה מיום 30.6.2020 ומיום 6.7.2020 וגם תמונות החבלות בגופה לרבות ברגלה. כמו כן, הוצג בדיון תיעוד ממצלמות האבטחה המותקנות בתוך הבית. מכל מקום, למוצגים העיקריים והרלבנטיים להכרעה אתיחס בגוף הכרעת הדין.

(6) זה המקום לציין כי בשל גילה המופלג של המתלוננת במעמד מתן העדות (בת 102) ולבקשת המאשימה, עדותה נשמעה בעדות מוקדמת. נוכח מגבלות הקורונה ושהותה בבית אבות, עדותה נשמעה בוועוד חזותי שעה שלצידה נכחו נציגים של הצדדים. הפרקליטה עו"ד ב' בן-אדרת נכחה לצדה בוועוד חזותי וכך גם הסניגורית עו"ד ד' פרידמן. באי-כוח הצדדים, ובפרט, הסניגור שניהל את החקירה, עו"ד מ' פרידמן נכח פיזית באולם. עוד לצד המתלוננת נכחו בתה וגם מתורגמן מטעם בית המשפט לערבית-מרוקאית. המתלוננת העידה במרוקאית והנוכחים לצדה סייעו בהעברת דבריה שלעתיים לא נשמעו בקול ברור דיה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריין

(7) מטעם ההגנה העידה הנאשמת. כמו כן הוגש מטעמה מזכר של השוטרת מטי אמסלם מיום 30.6.2020 ועניינו "שיחה עם עוט רווחה אורלי". כאן המקום לציין, כי לאחר שהנאשמת הועמדה לדין ובטרם נשמעו עדויות העדים, אָמה הלכה לבית עולמה.

עיקרי עדויות העדים

(8) עדות המתלוננת: בת 102. היא תיארה כי באותו יום עת ישבה בסלון נכנסה הנאשמת לבית ללא כל אינטראקציה עם המתלוננת, כדבריה: "לא שלום לא כלום". הנאשמת עלתה על כיסא כדי לקחת "תמונות" והמתלוננת תהתה אם היא "משטרה". בהמשך העידה כי אלו היו "מצלמות". בשלב מסוים, הנאשמת והמנוחה נכנסו לחדרה של האחרונה ואז המתלוננת עקבה אחריה ונכנסה כדי לדעת "מה עושים". המתלוננת התיישבה בחדר ואז הנאשמת בעטה בה ברגל ימין בחוזקה רבה. עקב זאת ירד דם רב. כי אז הנאשמת יצאה מהבית והמנוחה התחילה לנגב את הדם. המתלוננת התנגדה לכך בכוח ונשכה את ידה של המנוחה, זאת על מנת שהדם יישאר והמשטרה תראה זאת.

(9) עדות הבן: העד הוא הבן המבוגר בין שני אחים ולהם 7 אחיות. הוא מנהל את התיק הפיננסי של אמו. העד העיד כי אחותו מ' וחתנו פעלו קשות לחפש סייעת עבור אָמם זאת נוכח מגבלות הקורונה בתקופה הרלבנטית. הם איתרו את המנוחה שהתחילה לעבוד אצלה אך לתקופה קצרה. בסביבות 26.6.2020 הודיעו לו החתן ואחותו כי מאחר ואמו אינה מרוצה מהמנוחה, הם רוצים לסיים את העסקתה ועליו לשלם לה את שכרה. ביום האירוע הוא נקרא טלפונית לגשת לבית. עם הגיעו לשם הוא נחשף למראה קשה, וכלשונו: "מחזה מזעזע, ממש מזעזע, אמא זבת דם ברגליים". המתלוננת סיפרה כי "הבת של המטפלת תקפה אותה הפילה אותה, דחפה אותה". המתלוננת הייתה בטראומה עקב האירוע והיא אף סירבה לקבל מטפלת חלופית בהמשך ולכן נאלצו להעביר אותה לבית אבות.

(10) עדות החתן: העד הוא בעלה של מ', בתה של המתלוננת. הוא ואשתו חיפשו מטפלת שתסייע לחמותו. העד ציין כי היה קורא לה "מאמא". הם איתרו את המנוחה. זמן קצר לאחר שזו התחילה עבודה, סיפרה להם המתלוננת כי אינה מרוצה ממנה זאת עקב אירוע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

שקרה ביום שבת על רקע שמירת המסורת של שבת (ש' 25-27, ע' 33). העד ואשתו שוחחו עם המנוחה והבהירו לה כי יסיימו את העסקתה בצורה מוסכמת. לעניין משך תקופת העבודה (9 ימים) לצורך השכר, סוכם כי ישולם לה "מחר" שהוא היום האחרון של העבודה שלה 30.6.2020. למחרת, לקראת הצהריים בזמן שהוא ואשתו היו בנסיעה ברכבם, קיבלו שיחת טלפון שהיו בה צעקות "אימים" והמתקשרת קראה לו "רמאי, שקרן, אתה תבוא עכשיו תביא לנו כסף". ברקע נשמעה המנוחה ועוד מישהי אשר התברר כי היא הנאשמת. עוד נשמע ברקע קולה של המתלוננת כשהיא בוכה "ומתייפחת וצועקת במרוקאית הרביצו לי". הבת הזעיקה מיד את המשטרה לבית אמה. בהגיעם לבית, המתלוננת סיפרה כי "היכרו אותה ברגלה".

(11) עדות אורלי: העדה היא עובדת סוציאלית אשר כיהנה בתקופה הרלבנטית כראש צוות אזרחים ותיקים במינהל הרווחה בעיריית בית שמש. באמצעותה הוגש דו"ח שנרשם ביום 30.6.2020 (ת/18). ביום האירוע היא נקראה להגיע לביתה של המתלוננת בשל החדש לפגיעה בה. בהגיעה לשם, היא מצאה את המתלוננת נסערת ובוכייה כאשר בני משפחתה מנסים להרגיע אותה. היא שמעה מפיה כי כאשר "המטפלת" ובתה שהיו בבית, הן נכנסו לחדר והיא נכנסה אחריהן מאחר וחששה כי יגנבו דברים. אז, "הבת דחפה אותה" ונפלה. העדה תיארה כי ראתה שטפי דם על הידיים ופציעה ברגליים של המתלוננת.

(12) עדות השוטר אורן: העד הוא חוקר מחשבים מיומן של המשטרה. הוא הוריד את התיעוד ממכשיר ה-DVR שבבית המתלוננת וגם את התמונות שצולמו בביתה. תמונות החבלות הוגשו באמצעותו וסומנו ת/1 ו-ת/2. אשר לסרטונים (תקליטור ת/17), מדובר בתיעוד משלוש מצלמות אבטחה בתוך הבית. הוא הוריד את חומר המדיה ללא עריכה או שינויים. העד הסביר כי שעון מכשיר ה-DVR אינו מדויק וכי קיים הפרש של 94 דקות בינו לבין השעה האמיתית.

(13) עדות הנאשמת: היא העידה כי ביום האירוע נסעה לבית המתלוננת זאת לבקשת המנוחה כדי שתמסור לה כסף עבור חוב החשמל, שכן משפחת המתלוננת לא הרשו לה לנסוע לתל-אביב. בהגיעה לשם לא הייתה לה אינטראקציה כלשהי עם המתלוננת זולת "שלום קוראים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפרין

לי דנה, אני הבת של ס'...". בשלב מסוים המנוחה שוחחה עם מישהו והבינה כי הכסף יובא רק בשעת אחר הצהריים ולכן אין טעם כי תישאר בבית. הנאשמת נכנסה למטבח, שתתה כוס מים. לבקשת המנוחה שהיה לה כדבריה "חינוך טובייתי" וחששה כי יתגלה שהיא "עובדת בשחור", ביקשה ממנה לכסות שתי מצלמות בתוך הבית. הנאשמת הדביקה את המצלמות בנייר דביק. היא עשתה כן בשל הפרשי הגובה בינה לבין המנוחה. לאחר מכן היא עזבה את הבית. הנאשמת כופרת בכך שהיה כל מגע פיזי בינה לבין המתלוננת.

תמצית סיכומי הצדדים

14) המאשימה מסכמת את טענותיה בכך שהיא הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום. מהימנות עדות המתלוננת לצד צְבֵר הראיות המסייעות, אל מול גרסת הנאשמת שאינה אמינה, יש בכל אלה כדי לבסס הרשעה.

15) מנגד, מסכמת ההגנה את טענותיה בכך שהמאשימה לא הרימה נטל זה. לפי ההגנה, כל עמדת המאשימה מבוססת על עדות המתלוננת שהיא עדות יחידה. לא הוכח כי החבלות שנמצאו מקורם תקיפה או כל אירוע אחר, ובכלל, האם מקורם יום האירוע. ההגנה גורסת גם כי עדות המנוחה הייתה יכולה לשפוך אור על מה שהתרחש בבית, ככל שהתרחש, ואולם למרבה הצער הדבר אינו אפשרי כיום, אך סיטואציה זו מבססת ספק סביר. הנאשמת עותרת לזיכוייה.

דיון והכרעה

16) לאחר שבחנתי את מכלול חומר הראיות, ובכלל זה שמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מהן, הגעתי לכלל דעה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום.

17) מסקנתי זו מתבססת על שלושה רבדים מצטברים: התרשמתי מאמינות גרסת המתלוננת; חיזוקים לגרסתה; קשיים בגרסת הנאשמת. אפרט.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

מהימנות גרסת המתלוננת

18) המתלוננת בעדותה לפניי (בויעוד החזותי) הותירה רושם אמין ביותר. תיאורי המתלוננת היו פשוטים ולהתרשמותי – היו גם אותנטיים. היא תיארה כי הנאשמת בעטה בה ברגלה הימנית בחוזקה והדגימה את הבעיטה. על החוזקה של הפגיעה, היא תיארה את הנעליים כי היו "מעץ" ולא מחומר רגיל שממנו מייצרים נעליים (ש' 3-9, ע' 11), לדבריה: "לא נעלים רגילות, נעליים כפופים חזקים" (ש' 30, ע' 11). היא העידה גם שזה היה "חזק חזק" (ש' 11, ע' 11). חשוב לציין בהקשר זה כי בשלב מוקדם בעדותה, עת תיארה את הבעיטה היא הצביעה גם על ארונית שהייתה לצדה ואמרה "כמו זה" (ש' 31-32, ע' 7), זאת להבנתי כדי להמחיש את מידת הקשיחות של החפץ באמצעותו הנאשמת נגעה ופגעה בה. ללמדך שמדובר בפגיעה נקודתית חזקה שחוותה הנאשמת בחושיה. היא תיארה כי ירד דם וכלשונה "כמו ברז" (ש' 9, ע' 8) ובהמשך העידה: "דם הרבה" (ש' 1, ע' 11).

19) חרף גילה המופלג, התרשמתי כי דעת הנאשמת הייתה צלולה וזיכרונה אינו מטושטש. היא ידעה להדגים את הבעיטה עת נכנסה לחדר של המנוחה והתיישרה שם. היא התייחסה לנושא התמונה והמצלמות וגם את תפיסת הידיים לאחר מכן ונשיכת היד של המנוחה. תיאור המתלוננת כאמור, היה פשוט, קוהרנטי ולא רק. המתלוננת ידעה להבחין היטב בין חלקה של הנאשמת במסכת האירועים לבין חלקה של המנוחה, באופן זה שהבחינה בין הפגיעה ברגל על-ידי הנאשמת לבין ההתרחשות לאחר מכן שכללה תפיסת הידיים ונשיכת ידה של המנוחה. מכאן, לא נראה סביר כלל שהיא התבלבלה בין המנוחה לבין בתה.

20) בנוסף, התרשמתי מהלימה מלאה בין תיאור התרחשות הדברים על-ידה (גם באמצעות כך שהבנתי מספר מילים בערבית שאמרה למתורגמן) לבין אופן הדגמת האירועים ותנועות גופה. התאמה זו בין המלל לבין ההדגמה, חיזקה את ספונטניות ההדגמה והאותנטיות של התיאורים. המתלוננת התרגשה לעתים ובכתה, בעיקר עם תיאור הפגיעה, ואף היה צורך להרגיע אותה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריין

21) לא התרשמתי כי היא מפריזה או מאדירה את ההתרחשויות אלא סיפרה את החוויה כפי שחוותה אותה בחושיה וממנה סבלה גם כאב. המתלוננת תיארה כי התנגדה בכוח לכך שהמנוחה תנקה את הדם וזאת עד בוא המשטרה על מנת "להראות את הדם (מצביעה על הרגל)" (ש' 31-32, ע' 10).

22) בהינתן האמור והתמונות, בפרט תיעוד החבלה ברגל (ת/1-2), התיעוד מצביע על פגיעה שעולה בקנה אחד עם תיאור המתלוננת וכל אלה מובילים למסקנה לפיה הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום.

חיזוקים לגרסת המתלוננת

23) ראשית: למקרא הודעות המתלוננת במשטרה, הן מיום האירוע הן ביום 6.7.2020, התרשמתי מעקביות הגרסה. גם שם היא תיארה כי עקבה אחר המנוחה והנאשמת כשנכנסו לחדרה של המנוחה. היא תיארה כי הנאשמת פגעה בה ברגל ימין, ירד דם "כמו ברוז" (ש' 25 בהודעה מיום 6.7.2020) וכי התנגדה לכך שהמנוחה תנקה את דם מאחר ורצתה שהמשטרה תראה זאת. חשוב מכך, גם שם תיארה המתלוננת כי שאלה את הנאשמת אם היא "משטרה".

24) שנית: עדויות אורלי, הבן והחתן. עדויות העדים אף הן הותירו רושם אמין, ללא הפרזות או האדרות אלא סיפרו מה ששמעו מפי המתלוננת ממש סמוך לאחר האירוע ותיארו את אשר ראו עיניהם.

25) אורלי העידה כי בעקבות הדיווח על האירוע הגיעה לבית ושם סיפרה המתלוננת, בתיווך בני משפחתה שסבבו אותה, בין היתר, כי הנאשמת "דחפה" אותה וגם "הפילה" אותה (ש' 29, ע' 23). היה דם על הידיים ופציעות ברגליים (ש' 31, ע' 23). העדה תיארה את מצבה של המתלוננת: "מאוד נסערת. מרוגשת. ניסו להרגיע אותה" (ש' 19, ע' 23), "היה אירוע מאוד מסעיר ומאוד מלחיץ" (ש' 20-21, ע' 23), "היתה נסערת. זה נראה מאוד אותנטי ואמיתי" (ש' 3, ע' 24). התגובות של המתלוננת באה "בגלים" וזה מאוד מאפיין, כך לפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

העדה, "אירוע כזה טראומטי" (ש' 6-7, ע' 24). אשר למצבה המנטאלי של המתלוננת, העדה תיארה אותה "כשירה לחלוטין" ולא נראתה כל ירידה קוגניטיבית או חוסר התמצאות (ש' 12-13, ע' 24).

26 גם עדות העדה הותירה רושם אמין. אף שהעדה לא ציינה בעדותה לפניי כי שמעה מפי המתלוננת שהבת בעטה בה ברגלה אלא דחפה אותה, בסיכום הביקור שרשמה העדה בו ביום האירוע לאחר ביקורה בבית, היא ציינה:

"ביקשנו מ'ש'... לתאר את מה שקרה, היא סיפרה שהיא עקבה אחרי המטפלת וביתה לתוך החדר כיוון שחשדה שהן מנסות לגנוב דברים מהבית. הבת של המטפלת דחפה אותה ופצעה אותה ברגל והתחיל לרדת לה דם רב. המטפלת אחזה בה בחוזקה ביד על מנת להרחיק אותה. בנוסף סיפרה ש' שהבת של המטפלת שמה סלטיף על המצלמות המותקנות בבית על מנת שהאירוע לא יצולם"

27 סביר ביותר שתיאור העדה ממש לאחר האירוע מבוסס על זיכרון טרי יותר מאשר עדות לאחר כשנתיים מיום האירוע. מכל מקום, עולה באופן ברור מסיכום העדה כי המתלוננת סיפרה ממש סמוך לאחר האירוע כי הנאשמת פגעה בה ברגלה.

28 הבן העיד כי באותו יום הוא נקרא לגשת במהירות לבית אמו ושם הוא נחשף למראה "מזעזע" כאשר אמו זבת דם ברגליה. לדבריו זה היה "פשוט מחזה מחריד לראות איך אמא נראית" (ש' 6, ע' 28). הוא העיד כי המתלוננת סיפרה שהנאשמת תקפה אותה (ש' 13, ע' 28). הוא תיאר את מצבה של המתלוננת כמי שהייתה בטראומה "אדירה" (ש' 3, ע' 28), "אמא כולה בבכי, ובטראומה, וכואב לה" (ש' 9, ע' 28) ונזקקה לכדורי הרגעה (ש' 4, ע' 28). העד תיאר לעניין מצבה המנטאלי של המתלוננת אותה עת שהיא הייתה "צלולה לגמרי, כמו היום. ועד היום אי אפשר לעבוד על אמא" (ש' 17, ע' 28). לא מצאתי לפקפק באמינות גרסת העד, וכאמור, גם להתרשמותי במועד שמיעת עדותה, המתלוננת גילתה זיכרון צלול להתרחשויות, לפרטים ולשיתוף החוויה שעברה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריין

29) החתן העיד לגבי רקע הפסקת ההעסקה של המנוחה וביחס ליום האחרון של העסקתה. הוא תיאר כי בזמן שהמנוחה שוחחה עמו ברכב נשמעו צעקות וגינויים בשל כך שטרם שילם לה את שכרה, וברקע שמע את המתלוננת "בוכה ומתייפחת וצועקת במרוקאית הרביצו ליי" (ש' 9, ע' 33). הוא שמע מהמתלוננת כשהגיע לבית שלה כי "היכו אותה ברגלה, וירד לה דם" (ש' 1-2, ע' 34). אמנם העד לא העיד כי שמע מפי המתלוננת שהנאשמת היא זו שהרביצה לה, אך מכלול עדותו מחזק את המסקנה לפיה הפגיעה ברגלה נבעה מתקיפה ולא מפילה או סיבה אחרת, כאשר יתר העדויות מצביעות על כך שהתוקפת היא הנאשמת.

30) נוסף לכל האמור, אני סבור כי עדות הבן והחתן אף חיזקה את גרסת המתלוננת מזווית נוספת. שכן שעה שכבר גמלה בלבם של המתלוננת ומשפחתה ההחלטה להפסיק את העסקתה של המנוחה בקרוב, הרי איזה אינטרס יש למתלוננת להעליל כביכול על בתה דווקא של המנוחה ולא על המנוחה, אירוע חמור כמתואר באישום.

31) שלישית: דו"חות הפעולה של השוטרות מ' טירוורק ו-א' ביטון (ת/12-13). הדו"חות האמורים הוגשו ללא התנגדות מטעם ההגנה ולכן עורכיהם לא העידו במשפט. בדו"ח הראשון (ת/12) ציינה השוטרות כי בהגיען לבית, מצאו את המתלוננת "צועקת ומדממת ברגל ימנית שלה ובשפתיים", וכי היה גם דם על הרצפה שניסתה המנוחה לנגב. עוד ציינה השוטרות: "לשאלתי את ש'... מה קרה? היא סיפרה כי הבת של ס'... הרביצה לה ברגלה ופצעה אותה, לציין כי ש'... הוסיפה שהבת של ס'... קרעה לה את התמונה שלה". בדו"ח הפעולה השני (ת/13) כתבה השוטרות הנוספת כי בהגיעם לבית הבחינה במתלוננת יושבת על הספה בסלון ורגלה "השמאלית" פצועה ומדממת והרצפה מלאה בדם, וכי הנאשמת היא זאת שפגעה בה. נראה כי השוטרות השנייה התבלבלה בתום לב, שכן אין מחלוקת כי הרגל הפצועה הייתה הימנית. לא מצאתי בזאת כדי לכרסם באמינות התוכן.

קשיים בגרסת הנאשמת

32) לעומת ראיות המאשימה, בכללן ובפרט עדות המתלוננת, כפירת הנאשמת לא הותירה רושם אמין נוכח קשיים בגרסתה, כפי שיפורטו להלן.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

33) ראשית (כיסוי המצלמות): כעולה מחומר הראיות, הנאשמת כיסתה את שתי מצלמות האבטחה שבתוך הבית באמצעות נייר דביק. הנאשמת אינה חולקת על כך (ש' 18-19, ע' 32). לפי דו"ח הצפייה (ת/7) הכיסוי נמשך כרבע שעה בלבד. לפיה ההסבר של הנאשמת בעדותה לפניי, היא עשתה כן לבקשת המנוחה שלא רצתה כי יידעו שהיא עובדת באופן בלתי חוקי. בחקירתה במשטרה היא תיארה שהמנוחה הדביקה נייר זה (ש' 83 ו-ש' 42), טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם התיעוד המצולם שהוצג לפיו מי שביצע את ההדבקה הייתה הנאשמת לבדה.

34) גרסת הנאשמת בבית המשפט אינה עולה בקנה אחד עם גרסתה במשטרה, ושם היא הטעימה את כיסוי המצלמות ברצון של המנוחה שלא "יביישו" אותה, שכן לדבריה: "יום לפני הבת היתה והיא השתוללה עליה והיא לא רצתה שיביישו אותה כנראה כי גם ככה קשה לה.. בסוף אחרי הכול אמא שלי היתה בקופת חולים אצל רופא משפחה של הקשישה ואמר שיש לה דימציה ואלצהיימר חמור..." (ש' 43-46). היא חזרה על נימוק זה גם בהמשך חקירתה במשטרה (ש' 125), ורק בהמשך היא הניחה הסבר אחר להחלטת אמה, לפיו "אולי בגלל שאמא לא עובדת חוקית ולא מסודר וזה לא חוקי גם מבחינתם..." (ש' 127-128). הנאשמת העידה לפניי כי הטעם לכיסוי המצלמות היא שמעה מפיה של המנוחה אך לא ביום האירוע (ש' 25, ע' 33).

35) מכל מקום, גם בהתעלם מחוסר העקביות האמור, אין בידי לקבל את ההסבר שהציגה הנאשמת בעדותה לפניי, מאחר ואינו הגיוני בנסיבות העניין. שכן, נכון ליום האירוע, המנוחה עבדה בבית מזה כ-9 ימים. ישאל השואל מדוע רק ביום התשיעי נעשה הכיסוי האמור ולמשך זמן מוגבל בלבד. אף שנשאלה על כך, הנאשמת לא הניחה הסבר סביר כלשהו זולת ההשערה שמא המנוחה ניצלה את ההזדמנות לפיה הנאשמת נמצאת בבית ויכולה לעזור לה בזאת (ע' 35).

36) בנוסף, גם בהנחה שקונן בלבה של המנוחה חשש מפני "עבודה בשחור", הרי לא ברור ממי היא חששה, מהמתלוננת או ממשפחתה, שכן ממילא מי שאיתר אותה והעסיק אותה הם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

- בתה וחתנה של המתלוננת. החתן אף העיד: "היא ראתה אותי כמעסיק שלה" (ש' 16, ע' 34). על כן, גרסת הנאשמת לפיה המנוחה לא רצתה שבני המשפחה יידעו כי היא עובדת "בשחור" (ע' 34) אינה סבירה ולא הגיונית בנסיבות העניין.
- (37) זאת ועוד, אין בפי הנאשמת כל הסבר הגיוני למקורות כביכול לעיתוי כיסוי המצלמות לבין טענות המתלוננת בדבר הפגיעה בה. הנאשמת לא הניחה כל הסבר סביר לסימני החבלה בגוף המתלוננת מאותו יום. כאשר נשאלה: "מאיפה הגיעו החבלות האלה?", השיבה כי אינה יודעת, וכאשר נשאלה האם ייתכן שהמתלוננת היכתה את עצמה, היא השיבה: "אני לא נגעתי בה, זה מה שאני יודעת" (ש' 29-32, ע' 39). הנאשמת שבה ותיארה כי לא היה בינה לבין המתלוננת כל אינטראקציה.
- (38) ברם, אם נלך לשיטת הנאשמת שלאורך כל זמן שהותה בבית לא היה אירוע חריג כלשהו, כיצד ייתכן שמאז היא כיסתה את המצלמות ועד חלוף זמן קצר, הנאשמת כבר לא הייתה בבית כאשר המתלוננת חבולה והמנוחה אף ניגבה דם מהרצפה. הפתרונים אצל הנאשמת אשר כיסתה את המצלמות שיכלו לשפוך אור על מה שהתרחש בבית בתקופה זו. זה המקום להדגיש כי הנאשמת העידה לפניי שהמנוחה סיפרה מדוע ביקשה ממנה לכסות את המצלמות (ש' 25, ע' 33), וכן העידה כי היא סיפרה לה גם שהמתלוננת סובלת מאלצהיימר ומדמנציה (ש' 5, ע' 43). ישאל השואל, האם הנאשמת לא שאלה את המנוחה מה קרה בבית לאחר צאתה משם, ולבטח עת היא נחשדה בתקיפת המתלוננת.
- (39) תיאור הנאשמת לפניי לפיו היא כיסתה את המצלמות לבקשת המנוחה, אך היא עשתה כן נוכח הפרשי הגובה ביניהן (ש' 19, ע' 29; ש' 20-21, ע' 36), אינו סביר. הנאשמת נצפית נעזרת בכיסא לצורך העלייה וביצוע הפעולה (ש' 1, ע' 38). אם כן, נראה כי נתון גובה הגוף אינו רלבנטי עוד.
- (40) מכל האמור מתחייבת המסקנה לפיה הנאשמת כיסתה את המצלמות זאת על מנת להסתיר את הפגיעה הגופנית במתלוננת, ותו לא.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

41) שנית (המניע): כאמור, לא הוצג כל מניע אפשרי מדוע המתלוננת תעליל כביכול על הנאשמת דווקא אירוע אלימות חמור. לעומת זאת, חומר הראיות מצביע על קיומו של מניע מצד הנאשמת דווקא והוא אכזבתה מאי-קבלת המשכורת, כל זאת על רקע סיום העסקתה של המנוחה, שעה שהיה קיים קושי לאתר עבודה כזו (ש' 19, ע' 30). כפי שעולה מעדות הנאשמת, הן במשטרה הן לפני, אותו יום היא נסעה במיוחד ממרכז הארץ לבית שמש כדי לקבל את המשכורת של המנוחה. ברם, לאחר שנודע לשתיהן מהחתן שיגיע רק בשעות אחר הצהריים ולא בשעה מוקדמת כפי שציפתה לכך הנאשמת, הדבר עורר את כעסן, ובפרט של הנאשמת על כך שנדרשה לשוב על עקבותיה וכל נסיעתה הייתה לשווא.

42) על הכעס האמור ניתן ללמוד מעדות הנאשמת לפני: "אני כעסתי על אמא שלי, שהייתה צריכה קודם לקבל ואז לקרוא לי, ולא לקרוא לי סתם, פשוט מאוד" (ש' 17-18, ע' 44). מדברי הנאשמת במשטרה (ש' 69): "אמרת לי לאמא למה אמרת לי לבוא כזו נסיעה כן אני כעסתי על אמא שלי הקשישה לא קשורה לשום דבר". עוד על הכעס של שתיהן, ניתן ללמוד גם מעדות החתן ביחס לשיחה הפעוסה של המנוחה והנאשמת אליו באותו יום ובה נשמעו צעקות "אימים" כלפיו וכינו אותו "רמאי", "שקרן" ונתבקש לסור לבית כדי לשלם למנוחה את השכר (ש' 1-9, ע' 33).

43) שלישית (מצבה המנטאלי של המתלוננת): הנאשמת העידה כי המנוחה סיפרה לה שהמתלוננת סובלת מאלצהיימר. הנאשמת אף השיבה בחיוב כאשר נשאלה אם המתלוננת "מזייפת את המצב הנפשי שלה" (ש' 16-18, ע' 43). ברם, לטענה זו אין כל ביסוס זולת עדות הנאשמת עצמה. יותר מזה, היא הופרכה בראיות התביעה (ראו עדות אורלי ועדות הבן) שאישרו כי חשיבתה של המתלוננת הייתה צלולה אז. לכך אוסיף גם את התרשמותי מעדותה לפני כמפורט לעיל.

סיכום

44) על-יסוד כל האמור, בניגוד לכפירת הנאשמת, לפי התמונה הראייתית המצטיירת, נראה שהנאשמת אשר כעסה מאוד על משפחת המתלוננת עקב הסיטואציה שנוצרה ברקע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39871-03-21 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' שיפריץ

הדברים כאמור (בכלל זה, הנסיעה לשווא לבית שמש, אי-קבלת הכסף שציפתה לקבל ופיטורי המנוחה), היא פרקה את זעמה במתלוננת חסרת הישע שנכחה שם. הנאשמת בעטה בה ברגלה הימנית של המתלוננת ועזבה את הבית, כל זאת לא לפני שכיסתה בידיה את מצלמות האבטחה בתוך הבית.

תוצאה

45) לאור האמור, קובע בזאת כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום ומרשיע אותה בכיצוע תקיפה זקן, עבירה לפי סעיף 368(א) בחוק העונשין.

ניתנה היום, א' סיוון תשפ"ג, 21 מאי 2023, במעמד הצדדים

מוחמד חאגי יחיא, שופט